

RIHARD JAKOPIČ: SESTRICI

NIČ

FRANCE BEVK

Moje ime je Lojze Krivda. Po poklicu sem pisatelj. Ime nima nič opraviti z mojim stanjem, ker sem povsem nedolžen. Prav radi tega se bojim.

Pridite in potrkaite na moja vrata. Odprl bom in stal pred vami kot obtoženec pred sodnikom, kot tat pred stražnikom. Bled in trepetajoč, s tistim smehom zadrege na ustnicah, ki naj vse pove, a vendar ničesar ne razodene.

Ta strah me spravlja v nasmešek, s katerim se zaničujem in pomilujem. To meji na blaznost, dasi sem pameten. Saj vsi blazniki trde, da so pametni.

Česa se bojim?

V začetku svetovne vojne sem si domišljjal, da me je bogve kako škoda. Bog mi to nič-

murnost odpusti, kakor je bila grda in grešna! Danes se z nasmehom spomnim na tiste dni. Nekaj svetlega je na njih, rdeče svetlega, kakor na večerni zarji, ko nastopa noč. Spoznavam, da tisti dnevi vendar niso bili tako strašni, kakor smo jih doživljali in čustvovali. Nekaj pijano blaznega je bilo v njih in prav radi te blaznosti zabavnega, tako kakor je za zdravega človeka zabavno, če pogleda za kratko uro v norišnico. Vsi smo si več ali manj domišljali, da smo važni za človeštvo in da nas je škoda za topove. Prav tako kakor si norci domišljajo, da so kitajski cesarji, če ne kaj odličnejšega. V tej pravljici domišljiji je bila tista grozna lepota, ki je popisati ni mogoče. Bilo je mogoče živeti. A bilo je tudi mogoče umreti. Smrt in življenje sta nihala v isti višini, oba enako možna. Če je človek pomislil na smrt, se je škodoželjno nasmehnil ob misli na generale,